

forsvarlig under hensyn til bl. a. karakteren af vilkårsovertrædelsen og sigtedes personlige forhold. Udvalget anfører, at bestemmelsen kan anvendes til at afbryde en påbegyndt social deroute, der må frygtes at ville ende i ny kriminalitet.

I betænkningen Kriminalforsorg-Socialforsorg (nr. 752/75) foreslås anvendelsen af § 1004 begrænset til tilfælde, hvor der er truffet afgørelse efter straffelovens §§ 68-70 og 72. Justitsministeriet har på denne baggrund fundet det rettest indtil videre at bibeholde de gældende regler på dette område. § 763 svarer med sproglige ændringer til den gældende § 1004, stk. 3 og 4.

Til § 764.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* svarer til den gældende § 731, stk. 1, litra a, men foreskriver, at forsvarerbeskikkelse skal ske allerede i det retsmøde, hvor varetægtsspørgsmålet behandles. Det er således efter forslaget ikke tilstrækkeligt først at beskikke forsvarer, når kendelse om varetægt er afsagt.

Udvalget har overvejet, hvorvidt der i retsplejeloven bør optages en bestemmelse, der pålægger forsvareren at tale med sigtede inden retsmødet. Udvalget har dog afstået fra at foreslå en sådan udtrykkelig bestemmelse under henvisning til, at en samtale, der alene fremtvinges af lovens ord, næppe vil være af væsentlig værdi. Efter udvalgets opfattelse får samtalen større værdi, hvis den alene er motiveret af forsvarerens professionelle ansvarsfølelse for hvervets udførelse. Det vil formentlig være hensigtsmæssigt, hvis dommeren ved retsmødet begyndelse sikrer sig, at sigtede har haft lejlighed til at tale med forsvareren, og om fornødent på begæring giver en kort udsættelse med henblik herpå.

Justitsministeriet er enig i, at det er af afgørende betydning, at sigtede har mulighed for at tale med sin forsvarer inden retsmødet. Efter justitsministeriets opfattelse bør en sådan regel dog ikke optages i loven af de grunde, som udvalget har anført.

Som nævnt under de almindelige bemærkninger punkt 6 f har udvalget tillagt kravet om begrundelse af varetægtskendelser betydelig vægt og foreslået, at det ved en udtrykkelig regel præciseres, hvilket omfang begrundelseskravet har. Udvalget har i sit udkast foreslået, at varetægtskendelsen »skal anføre de omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for varetægt er opfyldt«. Som det fremgår af den ændrede formulering af varetægtsbetingelserne i lovforslagets § 762, stk. 1, foreslås en skærpselse af kravene til

konkrete holdepunkter for tilstedeværelsen af de varetægtsgrunde, der er nævnt i bestemmelsen, idet »grund til at antage/frygte« ændres til »bestemte grunde til at antage/frygte«. Som en konsekvens heraf foreslås bestemmelsen i § 764, *stk. 4*, ændret, således at kendelsen skal angive de *konkrete* omstændigheder i sagen, der begrundes, at sigtede tages i varetægt.

Til § 765.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til udvalgets forslag. Som nævnt i bemærkningerne til udvalgets forslag har bestemmelsen til formål at fremme en udvikling, hvor varetægtsurrogater anvendes hyppigere end i dag. Det forudsættes, at politiet, såfremt anvendelse af surrogater kan komme på tale, rejser spørgsmålet herom over for retten og i forvejen undersøger de praktiske muligheder for anvendelse af varetægtsurrogater.

Varetægtsurrogater kan kun anvendes, hvis betingelserne for anvendelse af varetægt er opfyldt, jfr. *stk. 1*. I bestemmelsen er det endvidere præciseret, at varetægtsurrogater kun kan anvendes, hvis sigtede samtykker heri. Sigtede vil således f. eks. ikke kunne tvinges til at undergive sig psykiatrisk behandling eller afvænningsbehandling på hospital eller særlig institution, jfr. *stk. 2*, nr. 4.

Til § 767.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til udvalgets forslag.

Udvalget har foreslået indført en bestemmelse, hvorefter sigtede har krav på, at kære af en kendelse om fristforlængelse behandles mundtlig i appelinstansen, hvis frihedsberøvelsen udstrekkes ud over 4 måneder. Når begundelse herfor har udvalget anført (betænkningen side 45), at der kan være behov for mere indgående overvejelser af betimeligheden af forlængelse af langvarige varetægtsfængslinger.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets forslag og den anførte begrundelse herfor. I overensstemmelse med en udtalelse fra advokatrådet foreslås fristen for obligatorisk mundtlig behandling nedsat til 3 måneder. Når kæremål én gang har været behandlet mundtligt efter denne bestemmelse, synes der på den anden side ikke i alle tilfælde at være samme behov for mundtlig behandling af senere kæremål over fortsat fristforlængelse. De hensyn, som bestemmelsen tilsigter at varetage, må efter justitsministeriets opfattelse normalt antages at være tilgodeset ved én mundtlig behandling. Ved senere fristforlængelser bør det være appelinstansens afgørelse, om begæring om mundt-